

Moc nepřeháním, když řeknu, že jsem se vážně už od božího rána těšila na tuhle výjimečnost.

Už jen to, že si teda dopřejeme stopro oddych a zábavu a navíc v takový atmosféře, bude to skvělý. Abych si do toho sama sobě nehodila vidle, vzala jsem svědomitě za svý, co mi říkal Brtník. Ne, aby ses strhla!

Rozhodla jsem se totiž, že přetransportuju tu zbývající hromadu kamení, která prozatím zbyla z rekonstrukce první části sklepa, kde bude ta technická místnost. Bude tam sídlit pan kotel od čerpadla, nějaký zařízení k budoucí čističce a tak jako podobně. No a protože by už bylo záhodno připravit pro čerpadlo a spol. zázemí, zastavily se práce nahoře a šlo se dolů. No nicméně - potřebného kamení, které bude tvořit jednu z vrstev izolace, byl dostatek a tak ten zbytek schováme na příště. Aby se to ale nemotalo a nepovalovalo, rozhodli jsme se to přestěhovat o kousek vedle. A je to práce, kterou v pohodě zastanu já, tím se Brtník nemusí zdržovat a může si jít zase hrát s asfaltem. Usoudila jsem. Vzala kyblík, navlíkla rukavice, přivezla si kolečko a vzala právě v potaz i to Brtníkovu upozornění, že dneska jdeme do divadla, pere sluníčko, tak bych si měla dávat pozor.

Což jsem taky svědomitě činila, protože jsem si to rozhodně nehodlala nějak zkažit. Pěkně nakládáme, přenášíme, převážíme a posléze si dáme pauzičku a jdeme třeba s ohaříkama k jejich bazénku. Aby se zchladili pěkně oni a já taky. Fungovalo to dokonale, kyblík ani kolečko jsem nepřetěžovala a sebe taky ne. A odsejvalo to. Relativně teda, protože ono nabírat takovej ten štěrky, je něco jinčího, než nabírat třebas písek. Ale jo, ubejvalo to a naopak na druhým konci to přibejvalo. Zdržoval mě občas Rumouš, kterej se nějak pro transport kamení podivně nadchnul a hrozně ho to zajímalo. Což by nebylo až tak hrozný, že překážel. Mnohem horší bylo, že měl (a má) pifku na lopatu. Nevím vůbec proč, ale má. Úplně ji asi nemá rád a normálně do ní jde. Jak bésnej teriér nějakaj. Útočí a zakusuje se do lopaty. Vzhledem k tomu, že jde zásadně po lopatě jako takový, nikoliv po násadě, jest to trošku nebezpečný, můžu ho tím bacit, může si na tom vylámat chrup. Takže žádná velká legrajda a pořád ho musíte odhánět. Nebo takhle, za chvíli vám dojde trpělivost a houknete na toho poděsa, ať se vám tam nemotá. A protože se tváří ublíženě, vzdychnete a jdete s ním na chvíli k bazénku.

Měla jsem pěkně svůj rytmus a zrovinka jsem se radovala, jak už se mi to chýlí ke konci.

Zvedla jsem kýbl a.....tududumdum.

Okamžitě jsem ho zase pustila, zařvala a šla pěkně k zemi. Zádíčka. Zádíčka mě zradily, mrchy jedny nespolupracující. Hned jsem si klekla a začla dejchat do zad. Bylo mi jasné, že to našťestí jsou měkký tkáně, a ne páteř, ale kouslo se to echtovně. Z toho úplně nejhoršího jsem to nejspíš vydejchala, ale vstávat moc nešlo. Trapně jako batole na čtyřech □ □ jsem zvostala □ Následně jsem si nařídila, že nebudu srab a prostě se zvednu. Tak jako povedlo se, ale selanka to nebyla. Krokem zcepenělýho tučňáka jsem se pohybovala zahradou a snažila se odkopávat ohaře, který to považovali za báječnou zábavu. Špačkovala jsem mohutně a snažila se záda přivést k rozumu. Nejni to vod nich vůbec pěkný, já je celou dobu šetřím a voni takhle. Chůze mi vždycky pomáhá. Tak jsem tam pochovala a hekala a následně se rozhodla, že vyřáším do Lurd. Vyzvala jsem ohaře, ať mi jdou dělat společnost a šlo se nahoru na kopeček. O čemž jsem poinformovala toho asfaltéra dole ve sklepě, kterej se divil, proč jsem zařvala jak prokopnutá.

No ne prostě, tohle MUSIM ROZCHODIT. A šla jsem se sápat do kopce. Aby nám to šlo vyloženě líp, přidal se i Mouses, kterej se tam najednou vyloupnul. Chůze do kopce mi dělá vyloženě dobře. A tak i tentokrát. Protože opačným směrem mi to obvykle dobře úplně nedělá, odbočila jsem pod kostelíkem doleva a vzala to loučkama, kde ten sešup není tak patrný. Aspoň se ohařící trochu vyprocházkujou, než pojedeme. Zase jsem s sebou měla klikr, ale tentokrát jsme na to s Rumíčkem byli sami. Tali na nás bohužel kašlala. Jo, jo, už se na nás zase valí její obvyklá vlna. Hormony odvál čas a zas nám nastává čas ucpaných uší, nezájmu a samostatnosti. Když jsme došli domů, bylo už líp.

Takže vlastně cajk, problém vyřešen a mohla jsem se jít čančat. Velké roby na takovýhle akce netřeba, ale pěkně se oblíknout je fajn. Udělala jsem ze sebe civila - i když v našem pojetí □ . Takže k sukýnce pořádný botky, že jo. Namalovat gezicht, vlasy sepnout sponkou a máme i vzhlednej účes a po večeri vyrážíme.

Už cesta tam je moc hezká. Jedete hodně do kopců a pak lesama a pak zase údolím. A všude kolem jsou lesy, louky a krásno. Do tý doby, než narazíte na objíždku, která vám to trochu zkomplikuje. Našťestí ne moc a tak jsme k Tvrzi Divice dorazili včas a s předstihem. Ovšem - jakmile jsem chtěla vystoupit z auta, začala jsem mít obavy, zda ten předstih je dostatečný. Protože - vono to nešlo! Zapomněla jsem, co mi se žádama umí udělat v takovýmhle

případku sezení v autě. Pěkně hezky a festovně to ty záda zablokuje. Nooooo to bylo výborný. Funěla jsem jak prvorodička při porodu a snažila se předsvědčit se, že z toho auta sakra vylezu!

Pán, který parkoval vedle nás, chápavě počkal, až se celá komplet vyskládám ven a až poté otevřel svoje dveře. Brtník cynicky pravil, že injekce mě postaví na nohy. Poslala jsem ho do takových temnějších koutů a opět pochodem zcepenělýho tučňáka jsem se vydala vpřed. A to jsem se právě bála, ešivá stihnu dojít do začátku představení ☐ . Předbíhali mě i hlemýždi ☐ .

Dokomíhala jsem se ke vstupní bráně, ukázali jsme lístky a šli si najít svoje místa. Brtník mě gentlemansky usadil a šel koupit.....prosecco!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Může být něco ešče lepčejšího, než kuldúra s proseccem v ruce? ☐ Pravda, nebyla to úplně nejlevnější záležitost, ale jednak vem to čert, je to svátek, ne? A pak - ta umělohmotná skádací sektovka, v který bylo prosečko nalito, tak ta mi zvostane. Resp. dvě! Protože Brtník mi fikaně koupil ty prosečka dvě. Abych si to řádně užila. Jeeee hoodnej! Sobě koupil nealko pitíčko a představení akurát mohlo začít. Ještě před tím jsme si oba s Brtníkem všimli, že osvětlení na jevišti tvoří reflektory ve tvaru rrrramštajního kříže, stejný, jako používají ve velkém na koncíku hošíčci Rrrramštajní. Tak jsme se oba smáli, že ešivá voni tu nakonec nebudou? ☐ No nebylo by to reálný, páč kdyby spustili do plnejch, odvane to milý Tvrzi střechu ☐ . Ale popravdě - koncert by tu musel mít grády!

Bob Klepl rozhodně nezklamal. Už stačilo, že přišel a hodil gezicht ☐ ☐ ☐ , ještě nemusel promluvit. Posléze se rozjel jak Pendolino a zapojil i diváctvo. Bylo to bezva představení. Člověk ani nestačil zjistit, že se vlastně setmělo . Báječně jsme se bavili. A to i Brtník, kterej, jak jsem říkala, není nějaký velkej divadelník (ne, že já bych byla, ale jednou za sto let mě to popadne) . Bavil se tak dobře, že jsme se domluvili, že příští rok si vyrazíme zase ☐ . Aby taky ne, když atmosféra je tady tak skvělá. Po představení si zajdete do divadelního baru - kterej je v úchvatných historických zdech. Můžete si s dalším proseccem v ruce korzovat Tvrzí. Zajít na krásně osvětlenej malej trh, kde prodávají úžasný pražený mandle, ručně vyráběný svíčky s lisovaným sušeným kvítím. Klobouky a drobný dárečky. Můžete si tam koupit něco na zub a posedět pod pergolou. Můžete obdivovat noční nasvícení Tvrze a můžete si zajít dolů do Panské zahrady, kde je krásně osvícený rybník a kafárna. Prostě všechno je tady udělaný opravdu tak, aby vám tu bylo celkově dobře a abyste si ten den a večer užili. Můžete právě přijet na celé odpoledne, procházet se v zahradách a zůstat ještě

dlouho po představení. Atmosféra je opravdu úžasná a k nezaplacení.

Kdo byste měl možnost a příležitost, tak opravdu doporučím. Čas strávený tady si budete v dojezdu užívat ještě dlouho poté, co Tvrz opustíte. To není reklama a nábor, to je prostě konstatování. Korzováním po Tvrzi jsem znovu rozchodila svoje záda, sezením při představení opět značně zatuhlá a mohla jsem tak směle zamířit do auta. Tam jsem si hned po usazení zapnula - přes letní teploty ☐ - vyhřívání sedadla, abych podpořila uvolnění svalů a jelo se domů. Byla krásná letní noc, která celý dojem ještě umocnila. A já jsem byla ráda, že si Brtník pochvaloval tenhle nápad, kterej jsem měla, že se mu to líbilo stejně jako mně a že říkal, že to bylo moc příjemný vyskočení z povinností.

Tak to taky bylo zamýšlený a jsem nadšená, že to do puntíku klaplo.